

ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς νεκροφόρας,
προσφωνεῖ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας.

Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί, ποῦ 'στὰ πολλὰ σας χάλικα
θέλετε σόνει και καλὰ τῆς Νίτας Καρναβάλικα.
'Εθούμασι τὸ πνεῦμα σας, εἶδα και τάρματά σας,
και τοὺς χωρατατζήδες σας και τὰ ξεροσμάτά σας.

Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί... τὸ στήθος μου σπαράζει
ὅταν ἀκούω πῶς και σεῖς πικρὰ παραπονίσθε, και
'ὅτι σεῖς 'κόλλητε καὶ μὴ και δυνατὸ μακρὰ
πῶς δὲν διακεθαλίεστε, πῶς εὐθυμοὶ δὲν εἰσθε.

Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί, γερά σου, μεγάλη πλάσι,
ποῦ σφίγγεις μὲ τὸ στακιδὶ κι' ἔρθεος νὰ γελᾷς,
καὶ δὲν 'μπορεῖς και θλίβεσαι και 'βρίζεις ὀκνεύα,
ὅμως κὺτὸ παραξένο δὲν φαίνεται σ' ἐμένα.

Αὐτοί, ποὺ κάνουν νὰ γελᾷ τῆς σφίρας κάθε πόλις,
κατὰ κανόνες φυσικῶν γελοῶν πολὺ δυσκόλις.
Κανενας γελοισποῦς 'στ' ἀλλήθειαι δὲν γελᾷ,
και σεῖς μὲ τοὺς πολέμους σας και μ' ἄλλα σας πολλὰ
ἐκίματε πραγματικῶς τοῦ κόσμου τὴν ὀρθίλι
'στὰ γέλοια νὰ ξεκαρθισθῆ γιὰ τοῦτο τὸ Βασίλειο.

Απὲ τῆς ὀδῆς, τῆς τιμῆς,
σὺ δὲν γελᾷς, μήτ' εὐθυμεῖς
μὲ κθενὸς χωρατατζή μουφλουζικο τερτέρι,
σὺ πέρεις κράτος σοβερὸ και τοῦτο τὸ λημερι,
και θέλεις σόνει και καλὰ καὶ μου νὰ γελᾷς,
και πρὸ τοῦ μεγαλείου μου φριδὸς νὰ παρελάσθῃς;

Κικιρικί, κοκορικὸ,
παιδιὰ μακαριαμῆνα,
τὸ γέλοιο σας τὸ στακιδὶ
μελαγχολεῖ κι' ἐμένα.

Κι' ἂν ἀρχίνισω νὰ τῆς πῶ τῆς δόξαις σας τραγούδιαι
εὐθὺς ἡ γῆ κοπρῖζεται και βγαίνουνε λουλούδιαι.
'Αν ἀρχίνισω νὰ τῆς πῶ, πατοῦνται κλέη νόθα,
και ρίχουνε κάτω τὰ σπαθιά κι' οἱ Μπόδες μὲ τὸν Μπόθα.

'Επέρας' ἀπὸ τῆ Βουλή, δὲν ἦσαν οἱ πατέρες,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα
πῶς λόγια θεοπάλαβα
δὲν θ' ἀκουσθοῦν τούλαχιστον γιὰ δεκαπέντε 'μέραις.

'Στὸ βῆμα τῆς ἀνέθικαι, κι' ἀφοῦ σ' ἐκεῖνο 'μίλησα
μονάχος οὐκ ὀλίγα,
τῆς ἔδρας τῆς ἐρίψασα
και 'στὴν 'Εξέδρα πῆγα.

'Εμπρός! μαξιλαρόνεσε και ἀλληλοκομπετίεσεθε,
κι' ἐλπίζω πῶς θάλλῃ κικιρὸς ν' ἀλληλογοματίεσεθε,
σὰν τοὺς ἀγρείους τοὺς βαρεῖς, ποῦ 'μέρα μεσημέρι
χωρὶς πινέλο υπογιατζή και 'ν ἀγορὰ πληθώρα
μὲ τρεῖς βαρεῖς ἐβάψανε τὸν Γεώργη Καλλιπασῆ,
και τοῦκταν τὸ πρόσωπο παντῆρα τρικολόρα.

Σήμερα μαῦρος οὐρανὸς, σήμερα μαῦρη 'μέρα,
και Βασιλέας ἀθάνατος κρθεύετ' ἐδῶ πέρα.
Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί, κι' 'Αθῖναι, πρώτη χώρα...
'στὸ μέλλον μόνον ἄρμα μου θὰ γίν' ἡ νεκροφόρα.

Μ' ἐκείνην ὀθρῶμαι βουθὸς νὰ πέρνω τὰ λεπτά σας
και νὰ θρηνώ τῆ μοῦχαι σας και τὰ χασιουριτά σας.
'Απὸ τὴν νεκροφόρα μου και τὸρα σας κὺτῶ...
σᾶς εἶπα μία, δύο, τρεῖς, και δέκα και ἑκατὸ
πῶς δὲν χρειάζονται γιὰ σας στρατευμάτα και στόλοι...
ἐσεῖς μὲ τὸν Καρναβάλιο θὰ πάρετε τὴν Πόλι.

Καμπόδ' Ἀποκρητικὰ παραπολι μαγαζιτικὰ.

Πέρσε, ψωροκώστενα, πάρε τοὺς νόμους μάτσο
και τὸν Ζαῆμη μπράτσο.
Λιαβινί 'ἡ ψωροκώστενα μὲ πάσο και μὲ νάζι
κι' ὀδοωάκης μὲ σέντζ τὴν βλέπει και φωνάζει.

«Σ' εἶδα και σ' ἐλυπήθηκα μὲ τὸν μωγγὸ τὸν ἄνδορ,
σ' εἶδα ποῦ 'πῆρε τῆ Βουλῆς τὸ πρῶτο κουρκηδόνι,
και τῶν θεσμῶν ἀρνήθηκα τὴν φαλακρὴ γαλιάνδρα,
τὸ γλυκοκέλαδο πουλι, τὸ λιγυρὸ Κορδόνι.

Παραίτα τὸν μουστακαλή, τὴν ἄχαρι τὴ γαρί,
και πᾶρ' ἐμὲ τὸ νῆσι παιδι και τᾶσπορ παλληκάρη,
νὰ σὲ τὰξίω ζάχαρι, νὰ σὲ ποτίω μύσκο,
και μέσα 'στὰ λειβάδια σου τὴ στρουγγα μου νὰ βόσκω.»

Θαυμάζουμε τὸν ἄφωνα τῆς τσοῦπας καββαλιέρο,
—κλάψε, καὶ μὲν γέρο.—

'Απ' τὸ Παλιὰ βοβολᾶ, 'στὸ Παρλαμένο μπαινέι,
Κορδὸνα λυπημένῃ.

Χωρὶς κανένα 'μίλημα
δίνει τοῦ Κόντη φίλημα,
κι' ὀ Κόντης τὸν φιλεῖ θερμῶς...
ὦχου! λαχτάρα και καμῖος.

Τάχατ' ἐκεῖνο τὸ φιλι,
ποῦ δίνει τοῦ μουστακαλή,
νῆκαι φιλι τοῦ Γιοῦδα,
Κορδὸνα καλιχοῦδα;

Μὲ τοῦ Κορφιᾶ τὸς πιστοὺς σιγὰ και κούτσαι κούτσαι
τὴν ἀπαρτίαι κάνε,
ἔχει και γιὰ τὸ μέτρημα τὸν Κόσκα τὸν Πλατούσσα,
καὶ μὲν Ντεληγιάννη.

Τάχατε και ὀ Σιμόπουλος νὰ 'θύμωσε τρώντι,
χαριτωμένε Κόντι,
ποῦ και ὀ Φωκίος ἐβγαλε 'δικὰ του μαριέττα;
'πέστα, Κορφιᾶ, 'πέστα.

Γίνεται μιὰ διακοπή,
—γερά σου, Ζαῆμη τσελεπή—

για δεκαπέντε 'μέρες
— στο διάολο, πατέρες. —

Στέλνει τὰ προβατάκια του νὰ πάνε ν' ἀποκρέψουν,
Κορδύνα λιγερή,
κι' ύστερα νά λθουνε λουφέ καινούριο νά γυρέψουν
ἀπ' τόν Καλογερή.

Κι' είναι μεγάλο δίλημμα
— ώχ! τὸ νεραντζοφίλημα —
ἀν θά λθουν τῆ Σαρακοστή ν' ἀρχίσουν τὸ βρυσίδι
μὲς 'στὸ παχὺ γρασιδί.

Οἱ σύμμαχοι τοῦ Θεωδωρὸ δὲν εἶναι παίξε γέλα,
Ζαήμη μουστακατέ,
κι' ἐσμίξαν ἢ ρεπουμπλικαὶς μὲ τὰ 'ψηλά καπέλα,
Κορριάτη ντιλικάτε.

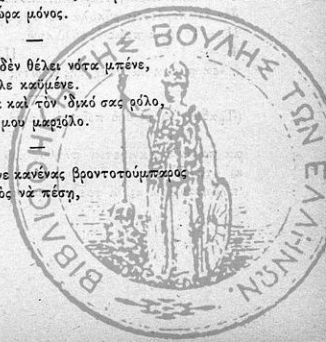
Προσμένουν τῆ Σαρακοστή νὰ πέσουν 'στὸ ψοφίμι,
Κορριάτη καὶ Ζαήμη.

Κι' ὁ Καρπαῆνος 'ψήλωσε δρό δάκτυλα καὶ κᾶτι,
Ζαήμη καὶ Κορριάτη.

'Αργία καὶ καταλύσις μακρῆς ὀλονικτίας
'στους πάγους τοῦ χειμῶνος,
κι' ὁ Θεωδωρὸς ἀγρίεψε κι' ἐστάσεις ἀπραξίας
θὰ κάνη τάρᾳ μόνος.

Κανένα γιὰ τὴν ἐνοσταὶ δὲν θέλει νότα μῆνε,
Μπακόπουλε καίμνε.
Τοῦτος θὰ παίξῃ σήμερα καὶ τὸν 'δικό σας ρόλο,
παππούλη μου μαριόλο.

'Ωχου! καὶ ν' ἀκουγότανε κανένας βροντοτούμπραος
κι' ὁ σιγανὸς νὰ πέση,

κκι τὸ Κορδῶνι νὰ γενῆ σὺν πρὶν Κορδοκρούμπαρος,
Ψιλλὴ λιγνὴ μου μίση.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρκοστή, τὴν Καθαρὴ Δευτέρᾳ,
ποῦ κληροῖ καὶ πατρικὴ ἢ εὐχάσων ἐδῶ πέρα,
κι' ὅποιος δὲν ἔβη κληρὸς ἀπὸ τοῦ Κερναβάλλι
ἴσῃ Συρικνὴ Δεξιμανὴ ἢ πέρα τοῦ Βιτάλη.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρκοστή χωρὶς γκαρὶς κι' ἀστειᾶ,
ποῦ ἴσῃ Ἀντιπολιτεῖται φέρνει διπλῆ νηστεία,
τὴν πρώτη τῆς Σαρκοστῆς, τὴν δευτέρᾳ...τὴν ζέρετε,
αὐτὴ δὲν ὑποφέρεται.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρκοστή,
γιὰ σὰς, πατέρας δεσκατοῖ,
ποῦ σωφρονόντες θέλθετε, νηράλιοι καὶ Νήρωνες,
ν' ἀρχίσουν τῆς κοιλίας σὰς οἱ στρόβιλοι κι' οἱ σίφωνες,
κι' ἐκεῖνα τὰ γουργουρητά, ποῦ φέρν' ἡ ραπουλάδα,
κκι ἴσῃ ἐντὸς ἀκούονται καὶ ἴσῃ ἐκτὸς Ἑλλάδα.

Καλῶς τὴν τὴν Καθαρὴ,
— Ἄλέκο μου καὶ Θεοδωρῆ —
ποῦ νέκ νομοσχέδια ἢ μ'ποῦν μὲ τὰ τσουβάλλα
κκι ἢ γενοῦν τὰληθινὰ τοῦ κράτους Κερναβάλλι.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκότος.

Π. — Ἐρχεσαι ἴσῃς Ἀπόμαρχος τὴν τόσην εὐωχίαν
νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς, μαρε, κκιμικὴ μονομαχία:
Μέσα ἴσῃν τόσον κρίσιμον τοῦ κράτους ἐποχὴν
βλέπεις πῶς ἐκείν τοῦ συμφοῦ καὶ τὸ μονομαχέιν.
Φ. — Κι' ἂν θέλης, βρε, νὰ κτυπηθῆς καὶ νὰ μονομαχήσῃς
κι' ἂν τρεῖς σταγόνες αἵματος ἐπιθυμῆς νὰ γίωρη,
εὐθὺς ἐμδρόνητοι ζυπονοῦν οἱ δημοσιογράφοι
κι' ἔτσι σὲ πέρνει μυρωδὴ κάθε λογῆς συναρί,
καὶ τρέχει πίσω σου ντουινῆς ἀπ' ὅλας τὰς γωνίαις
μ' ὅλα τὰ μέσα, Περικλῆ, στενῆς συγκοινωνίας,
μὲ σούστες, μὲ ποδιλάτικα, μὲ βιζέκι, μὲ κάρρα,
κκι σὺ δὲν ζέρες ποῦ νὰ πᾶς, αὐτάδελφός μου κάρρα.
Π. — Ἐλα νὰ πᾶμε ἴσῃν «Τρελλῶ», κι' ἐκεῖ σὲ βεδαιόνω
πῶς δὲν ἢ βρισκεται κκιναὶ ἀπὸς οἱ δρόμοι μόνο.

(Παγαίνουν πρὸς τὸν Ὑμητόν, μὲ μόλις πλησιάζου
ἐφημερίδων πάμπολλα λαγωνικὰ κυτάζου,
κι' ἀκολουθοῦν κι' οἱ Σύλλογοι κι' ἡ Συντεχνία ὅλαις,
κι' οἱ ξιφομάχοι οἱ ξυλίνοι πετοῦνε τῆς πιστόλαις.)

Φ. — Ἀπελπισίαι, Περικλῆ...κὺττα τί μουστρεθῆσαι!
δὲν ζεμπερδεύεις εὐκόλα μὲ τῆς ἐφημερίδες.

Π. — Τότε νὰ πᾶμε ἴσῃν Δαρνί...

Φ. — Πᾶμε, μὲ κι' ἐκεῖ πέρα
ἢ νέκ πλάνη ἢ γενῆ τῆς πρώτης χειροτέρᾳ.

(Τραβοῦν κι' οἱ δρόμοι πρὸς τὸ Δαρνί καὶ δρέπουν ἀφῆνης κλά-
δων,
μὲ πάλιν ἐμδρόνηται πληθὺς κκιλαμαράδων,
κι' ἔταν ἴσῃ σπῆτι σίμωσαν τοῦ φιλανθρώπου Χιωτῆ
ἠθῆσαν ἔξω κι' οἱ τρελλοὶ μετὰ τοῦ Τσιγιώτη.)

Φ. — Δὲν ἴσῃλεγα, βρε Περικλῆ;...μὲ σὺ ποῦ νὰ τὰκού-
κκι δύναντον νὰ κτυπηθῆς ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας,
κκι μῆτε ἴσῃν περιχώρα... [Στρε...

Π. — Τότε λοιποῖν ἴσῃν Τῆνο.

Φ. — Καλὰ τὸ συλλογίστικος, ὅμως ἐγὼ προκρίνω
τὴν Κέρκυρα, βρε Περικλῆ, ποῦχει μεγάλῃ παινα
κκι κάνει διαδήλωσι νὰ φέρῃ τὴν ρολίνα.

Κι' ἀλλοίμονο ἴσῃν Κόννηδες κκι σ' ἔλους τοὺς ἐν τέλει
κκι σ' ὅποιον δὲν τὴν θέλει.

Γερὸ παραθυρόφυλλο δὲν ὄζωρα, Περικλέτο,
μῆτε κκειδι ἴσῃν πόρτακι τοῦ ἢ μίγρη καὶ λουκέτο.

Π. — Ἐμῆρος λοιποῖν ἴσῃν Κέρκυρα...ψυχῆ μου Καρολίνα,
ἢ παῖζω τῆ ρολίνα.

(Παγαίνουν μὲ ταχύτητα ἴσῃν Πειρικὴ δρομαίαν,
πλὴν μόλις ἐπιπέσιον κατὰ τὴν προημαίαν
εἶδαν πῶς τοὺς ἐπύρμεναν οἱ δημοσιογράφοι
μὲ βάραις κι' ἄλλα σκάρη.)

Φ. — Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται...
συναδέλφοι μου, χαιρέτε.

Π. — Βρε δημοσιογράφοι,
δὲν ἔχετε νισάρι;

Φ. — Νουέλο δὲν ἢ κάνωμε, μὲ σὰς ἂν ἀγαπήτε
ἴσῃν μπορεῖτε καὶ χωρὶς ἐμας ἴσῃν Κέρκυρα νὰ πᾶτε.

Εἶπαν εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνα
κκι ἐπιστρέφου ἴσῃν Ἀθῆνα,
κκι τὸ βράδυ σ' ἕνα μέρος
ἴσῃν ἴδιαιτέρως,
κκι εἶπαν ἡ μονομαχία μ' ἕνα τρόπον μυστικὴν
τὰ μεσάνυκτα δι' ὅλων νὰ γενῆ συμβολικῶν.

Νύκτα τὸ λοιποῖν ἐβγήκαν.

λαγωνόκηπον εὐρήσαν,
κκι ἴσῃν σκότος μὲς ἀρχίζου
δρόμοι κανόνια νὰ γεμίζου.

Πρῆς ἡκούσθη ἴσῃν ἀέρα,
πλὴν ἡ μπάλαις ἴσῃν πέρα,
δίγως μυρωδὴς νὰ πᾶρη τόσος κόσμος κκινηταῖς,
ποῦ ἴσῃν ἄλλων τὴν κκιποῦρα πάντα φρινεταὶ γενναῖος.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄγαπητὸς Βισαγγελεύς, ὁ νέος Ἀρμυριώτης,
ὁ Φιλοποίμνη ὁ γλυκὸς, πῆρε κκιρῖσι πρώτης
τοῦ προσφιλοῦς μας τοῦ γιγατοῦ, τοῦ Πέτρου τοῦ Καμπάνι,
τὴν Καλλιόπιστα δηλαδὴ, τῆς ὄρας παντεσπάνι.
ἴσῃν γάμου καὶ τὸν Φασουλή σκαμειλῶς τὸν φέραν,
κκι πρώτος μὲ βροχὴν εὐχῶν τοὺς νεονίμους ἔρκανε.

Τὸν Τύπον τὸν Ἐλευθερον, ἐφημερίδα νέαν,
ποικιλίαν, ἀνεξάρτητον, εἰς φρόνημα γενναίαν,
ποῦ διευθύνει δεξιῶς ὁ κύριος Ραζέλος,
τὴν συνιστᾷ κι' ὁ Φασουλή, τῆς πολιτικῆς μέλος.